

Οι Απαρχές: Παπα-Γιώργης Ασπρόπουλος (1863 - 1929)

/ [Συναξαριακές Μορφές](#)

[Συνέχεια προηγούμενου άρθρου: pemptousia.gr/?p=114752]

«Ποιμένα αληθινόν αποδείξει αγάπη·
δι' αγάπην γάρ ο Ποιμήν εσταυρώθη».[12]

Οι ταπεινοί, συχνά ολιγογράμματοι, συχνά περιφρονημένοι, ιερείς των χωριών της πατρίδας μας με την μεγάλη ευλάβεια, τον πλούτο των αρετών και την αθόρυβη διακονία εργάζονται στον αμπελώνα του Κυρίου μιμούμενοι τον Ποιμένα τον Καλόν που «τίθησι την ψυχήν του υπέρ των προβάτων»[13].

Ένας τέτοιος καλός Ποιμένας στάθηκε και ο π. Γιώργης Ασπρόπουλος ο οποίος με την έμφυτη καλοσύνη του, την συνεπή διακονία του ως Ιερέυς του Υψίστου, την πλούσια ελεημοσύνη του στους φτωχούς και πονεμένους, με την αγάπη του προς όλους, θάμπωσε τα παιδικά μάτια του μικρού Φραγκίσκου και του ενέπνευσε τον σεβασμό προς το ράσο και την ανυπολόγιστη αξία του.

Παπα-Γιώργης Ασπρόπουλος

Κι έγινε ο π. Γεώργιος σημείο αναφοράς στις Επιστολές του και αγαθής μνήμης: «είδα μίαν φοράν τον Ιερέα όπου μας 'βάπτισεν όλους εις την πατρίδα. Όπου ήτον άγιος άνθρωπος. Εφύλαγε παρθενίαν. Έκαμνε πολλές ελεημοσύνας. Και εις τον ύπνον μου λέγει: - Εγώ, λέγει, όταν ήμουν εις την ζωήν ενόμιζα ότι μόνον αί λειτουργίες εβγάζουν ψυχήν από τον Άδην, αλλά τώρα όπου απέθανα, είδα εμπράκτως ότι και αί προσευχές όπου κάμνετε εβγάζουν ψυχές κολασμένες. Λοιπόν μην παύετε να προσεύχεσθε υπέρ των ψυχών. Διότι ο ελεήμων Θεός αιτίαν γυρευει και αφορμήν δια να σώση ψυχήν».[14]

Η μαρτυρία του από τον άλλο κόσμο στον Γέροντα Ιωσήφ φανερώνει πως η αγαπώσα καρδιά του δεν έπαυσε να φροντίζει και να μεριμνά για την σωτηρία των αθανάτων ψυχών του ποιμνίου του και αποδεικνύει περίτρανα την μεγάλη παρρησία που αξιώθηκε να λάβει από τον Θεό ως αντιμισθία των κόπων και των αρετών του.

Στα χρόνια του π. Γεωργίου η κωμόπολη των Λευκών έσφυζε από ζωή και ήταν χωρισμένη σε περισσότερες από τρεις ενορίες. Ο ίδιος ήταν εφημέριος του Ιερού Ναού της Αγίας Αικατερίνης στο πάνω χωριό. Ο Ναός αυτός διατηρείται σε πολύ καλή κατάσταση και εξυπηρετεί τις λατρευτικές ανάγκες των κατοίκων κατά τους χειμερινούς μήνες, επειδή είναι αρκετά ζεστός. Είναι πολύ κατανυκτικός και νομίζεις ότι βρίσκεσαι στο Καθολικό κάποιου Μοναστηριού. Η χαρισματική προσωπικότητα του π. Γεωργίου συγκέντρωνε εκεί μεγάλο αριθμό πιστών. Τους

αγκάλιαζε όλους με την αγάπη του και το στοργικό του βλέμμα, τους χάριζε γαλήνη και παρηγοριά και χάρη.

Δεν ήταν μόνο παπάς αλλά και γιατρός, και μάλιστα άμισθος. Διέθετε πολλές πρακτικές ιατρικές γνώσεις και τα δύσκολα εκείνα χρόνια κάλυπτε πολύ αποτελεσματικά τις ανάγκες των συγχωριανών του στα θέματα υγείας. Αυτό μαρτυρεί και η χαρακτηριστική επιγραφή που υπάρχει στην πλάκα του τάφου του: «ιατρός ψυχών και σωμάτων».

Στις δύσκολες ώρες του πόνου ήταν για όλους ο άγγελος της ελπίδας. Γεμάτος αγάπη και καλοσύνη παραστεκόταν στο προσκέφαλο των ασθενών και τα πατρικά του λόγια ήταν βάλαμο παρηγοριάς για τις κυριευμένες από την αγωνία ψυχές τους. Η οσία του μορφή μετέδιδε την Χάρη του Θεού που κατοικούσε μέσα του πλούσια. Οι συμβουλές του γίνονταν ευχάριστα δεκτές από τους απλοϊκούς χωρικούς, τις θεωρούσαν θεόσταλτες και ως εκ τούτου απόλυτα εφαρμόσιμες.

Τον σέβονταν μικροί και μεγάλοι και τον έλεγαν άγιο, άνθρωπο του Θεού. Θεωρούσαν μεγάλη ευλογία να μπει στα φτωχικά τους σπίτια για μία επίσκεψη. Να πάρουν κάτι από τα άγια χέρια του, να του προσφέρουν καφέ μετά την θεία Λειτουργία. Η φωτεινή του φυσιογνωμία ήταν ένα ζωντανό κήρυγμα καθώς ήταν η προσωποποίηση του Καλού Ποιμένα. Ανεξίκακος, ανεκτικός, πράος, ευγενής, χαμογελαστός, ειρηνικός, παρά τους πολλούς πειρασμούς που αντιμετώπιζε, ακόμη και μέσα στο σπίτι του. Άρχοντας στους τρόπους, πρόσχαρος, κοινωνικός, πάντα κοντά στο ποίμνιό του και στις λύπες και στις χαρές. Ωραία μορφή και ωραία ψυχή. Τους ανέπαυε όλους και εύκολα κέρδιζε την εμπιστοσύνη και την αγάπη τους.

Άνθρωπος του καθήκοντος. Ενεργούσε αθόρυβα σαν το νερό που κυλά ήρεμα και ποτίζει τους αγρούς χωρίς να προξενεί τις ζημιές των ορμητικών νερών των χειμάρρων. Έτσι κι εκείνος καλλιεργούσε τις ψυχές του ποιμνίου του και εργαζόταν την θεία αποστολή του σεμνά, διακριτικά και αθόρυβα. Ταπεινό βλέμμα, χαμηλή φωνή, λίγα και σοφά τα λόγια του.

Διακρινόταν για τις πολλές του αρετές και τον κοσμούσαν πολλά πνευματικά χαρίσματα όπως ο ζήλος του για τον Θεό, η ευλάβεια και η αφοσίωσή του στην Θεία Λειτουργία, η λεπτότητα και η ελεήμων καρδιά σε όλους τους συνανθρώπους του. Κατείχε την θεοφιλή ταπείνωση, που ο άγιος Ισαάκ ο Σύρος ονομάζει «στολή της θεότητας», διότι την ενεδύθη ο Χριστός για να 'ρθεί κοντά μιας. Αγαπούσε υπέρμετρα την, κατά τον άγιο Γρηγόριο τον Θεολόγο, «ένδοξη αδοξία».

Ήταν για όλους ο στέρεος βράχος που μπορούσαν ν' ακουμπούν με ασφάλεια πάνω

του για να σωθούν από τα μανιασμένα κύματα «των συμφορών του βίου». Χαιρόταν πολύ να λέει ότι τον αξίωσε ο Θεός να προσκυνήσει στους Αγίους Τόπους, στα μέρη εκείνα που έπαθε για μας ο Κύριος της Δόξης. Θεωρούσε πολύ τιμητικό τον τίτλο «Χατζής» (=προσκυνητής των Αγίων Τόπων). Στην προσωπική του ζωή βίωνε τα άχραντα Πάθη του Κυρίου μας και πόνεσε πολύ όταν έφυγε νεότερη η μονάκριβη θυγατέρα του Μαρία νικημένη από την αθεράπευτη τότε ασθένεια της φυματίωσης. Κατευθύνθηκε αμέσως στον Ναό της Αγίας Αικατερίνης και γονυκλινήσ προσευχήθηκε θερμά για να λάβει την «εξ ύψους παρηγορίαν».

Για τον σεβάσμιο Ιερέα π. Γεώργιο Ασπρόπουλο έχω ακούσει πολλά επαινετικά λόγια από τον μακαριστό διδάσκαλό μου στο Δημοτικό Σχολείο Λευκών, Νικόλαο Βιτζηλαίο, την μακαριστή επίσης ανάδοχό μου Αικατερίνη Δελαγραμμάτη, το γένος Κρητικού, καθώς και από αρκετούς ηλικιωμένους συγχωριανούς μου. Αξιόλογα ακόμα είναι και όσα σχετικά έχει δημοσιεύσει στα βιβλία του και στο περιοδικό «Παριανά» ο καθηγητής Νικόλαος Χ. Αλιπράντης.

Η ανάδοχός μου διατηρούσε στην μνήμη της πολύ ευχάριστες αναμνήσεις από εκείνον. Ο π. Γεώργιος ήταν, κατά την μαρτυρία της, πολύ ευγενής και έδειχνε απέραντη πατρική στοργή στους ενορίτες του όχι μόνον με τα χαριτωμένα λόγια του και την άψογη συμπεριφορά του, αλλά προπάντων με έργα αγάπης και καλοσύνης. Επειδή ήταν πολύ πτωχός, η μακαριστή πρεσβυτέρα του προσπαθούσε να τον εμποδίζει στο έργο της ελεημοσύνης, αλλά η αγαπώσα καρδιά του πάντα εύρισκε τρόπο για να ευεργετεί απλόχερα και με μεγάλη διάκριση.

Έχουν μείνει έντονα χαραγμένα στην μνήμη μου τα λόγια της αναδόχου μου: «Εκείνα τα χρόνια, παιδί μου, υπήρχε μεγάλη δυστυχία στο χωριό. Εμείς τα παιδιά πεινούσαμε πολύ, γι' αυτό και μας βρίσκανε συνέχεια διάφορες αρρώστιες. Όταν μας δίνανε δύο - τρία ξερά σύκα, μία χούφτα αμύγδαλα ή λίγη μουσταλευριά, ήταν το καλύτερό μας κέρασμα. Σαν να μας χαρίζανε τον ουρανό με τ' άστρα!

Η παπαδιά είχε καλή περιουσία, χωράφια σημαντικά. Όμως δεν άφηνε τον παπά να κάνει κουμάντο. Ο παπα-Γιώργης ήταν σκορποχέρης, τα μοίραζε όλα, γι' αυτό του γκρίνιαζε συνέχεια. Μια φορά που του σκούπισα την αυλή μου έδωσε μία χούφτα αμύγδαλα και εκείνη του παραπονέθηκε επειδή φοβήθηκε πως δεν θα τους φθάσουν για να βγάλουν τον χειμώνα. Εκείνος όμως δεν της έδινε σημασία. Ήταν πολύ πονετικός, μας αγαπούσε και λυπόταν εμάς τα παιδιά που δυστυχούσαμε. Αν ήταν δυνατόν θα έβγαζε την ψυχή του να μας την δώσει...».

Πολλά θα μπορούσαμε ακόμη ν' αναφέρουμε για τον άνθρωπο αυτό του Θεού, νομίζω όμως ότι δεν έχουν και τόση σημασία τα δικά μας λόγια. Τους Αγίους μόνο οι Άγιοι γνωρίζουν καλά και μπορούν επάξια να τους εγκωμιάσουν.

Η σεβάσμια και φωτεινότατη μορφή του αγαθού λευίτη των Λευκών άφησε ανεξίτηλα ίχνη στις ψυχές των ενοριτών του και στην αθώα παιδική ψυχή του Φραγκίσκου Κόττη. Τώρα είναι μαζί στην Ουράνια Βασιλεία και συναπολαμβάνουν την δόξα του Θεού και εύχονται και για εμάς «τους περιλειπομένους αδελφούς τους». Είθε οι άγιες ευχές τους να μας στηρίζουν στον πνευματικό μας αγώνα, να μας σκεπάζουν, και να μας αξιώσουν της Βασιλείας που οι ίδιοι επέτυχαν. Αμήν.

Κλείνουμε την μικρή αυτή αφιέρωση με ένα ποίημα που συνέταξε ο διδάσκαλος Νικόλαος Βιτζηλαίος για τον μακαριστό Ιερέα Γεώργιο Ασπρόπουλο:

Ο Παπα-Γιώργης ο Χατζής
ο πανωχωριανός
καλός παπάς, προσκυνητής,
γνήσιος χριστιανός.
Πατέρας ήταν κι αδελφός
την εποχή εκείνη...
Μές στο σκοτάδι ένα φως,
Στη θύελλα γαλήνη...
Ήταν παπάς σεβάσμιος
γεμάτος καλωσύνη,
που όλο τον κόσμο τράβαγε
στην άγια Κατερίνη.
Και το χωριό μας το μικρό
με δέος θα θυμάται
τον παπα-Γιώργη, τον γιατρό,

που τώρα πιά κοιμάται...

(Συνεχίζεται...)

Παραπομπές:

12. Κλίμαξ, Αγ. Ιωάν. Σιναΐτου, σελ. 386, εκδ. Ι.Μ. Παρακλήτου, 1989.

13. Ιωάν. Ι΄, 15.

14. Επιστ. ΛΑ΄, σελ. 188.

Πηγή: Πρωτ. Γεωργίου Τριανταφύλλου, Ο Άγιος Γέροντας Ιωσήφ ο Ησυχαστής, Ο Νηπτικός Πατήρ και Διδάσκαλος (Ταπεινή αναφορά στη ζωή και στο έργο του), εκδόσεις Ιερού Ησυχαστηρίου Παναγίας Μυρτιδιωτίσσης Θαψάνων Πάρου